

vistnok befrygtes, at Høiesteret vil blive overvældet med en Masse smaa Sager, som den næppe vil kunne overkomme under de nuværende Forhold — og denne hele Ordning vil jo netop indtræde, inden og ophøre, naar Forandringen er steet i den hele Strafferetspleie, ved hvilken Forandring det først kan ventes, at Høiesterets Arbejde vil blive formindsket. Jeg skal endnu blot bemærke, at jeg ikke kan finde selve den Maade rigtig, hvorpaa Appellsummens Størrelse er betegnet, idet det Offentlige og den Domsældte ere stillede ganske lige i saa Henseende, hvilket i sig selv er noget Unaturligt. Spørgsmaalet, om en Sag er appellabel eller ikke, berøer jo nemlig paa den Paastand, der maa tænkes nedlagt, og medens det nu er rimeligt, at man paa den Domsældtes Side lader den idømte Straf være Udgangspunktet for Størrelsen af Appellsummen, idet hans Paastand gaaer ud paa at blive fri for denne Straf, saa er det paa det Offentliges Side ikke nogen passende Bestemmelsesmaade, idet nemlig det Offentliges Paastand, naar det ønsker at appellere, netop maa gaae ud paa, at han skulde være idømt en større Straf; der maa altsaa Appellsummens Størrelse være afhængig af den Paastand, det Offentlige nedlægger, eller med andre Ord af det Maximum af Straf, som den Paagjældende efter de paagjældende Straffebestemmelser kunde idømmes. Dette er iøvrigt en Mangel, som ogsaa fandtes i det oprindelige Udkast, og som jeg troer er en juridisk Ukorrektthed. — Efter hvad jeg har bemærket, vilde jeg altsaa have foretrukket at blive ved Udkastet med den Forandring, at man udelod den Bestemmelse, at den Paagjældende skulde have Ret til at vælge den ene eller den anden Domstol til at paakjende sin Sag. — Iøvrigt ere de Forandringer, som ere foretagne i det andet Thing, ikke af den Bestaaffenhed, at de kunne indeholde nogen Hindring for Sagens Fremme. Nogle vil jeg betragte som virkelige Forbedringer, navnlig de Forandringer, der ere steete ved det nærværende Udkasts § 10 og 13. — Iøvrigt skal jeg ikke nægte, at det, som jeg foranthæder, forekommer mig, at man er gaaet noget for vidt i denne Sag, og at det maaskee kan have indeholdt en Fristelse for Landsthinget

her at ville forsøge en partiel Omordning af disse Dele af Retspleien. Jeg skal ikke gaae ind paa, hvorvidt det er absolut nødvendigt at hæve Politidirektørens Protokol. Det er Noget, der saa ofte er sagt, at deri staar Hovedfeilen, at Alle ere komne til at troe saavel det, som at denne Feil ikke kunde ændres ved en Forandring af dette Forhold, men kun ved en total Ophævelse af Politidirektørens Protokol. Jeg erkjender, at der ikke længere kan være Kvæstion herom, navnlig efter den Stilling, Sagen har faaet ved at være behandlet her i Thinget ifjor og nu ved Behandlingen i det andet Thing. Jeg skal derfor ikke indlade mig videre derpaa. Ligeledes er det givet, at Sagerne maatte henlægges til Kriminal- og Politiretten, men at der skulde være nogen egentlig Grund til at gaae videre og foretage nogen som helst anden Forandring end ligefrem den at henlægge dem som offentlige Politisager til Kriminal- og Politiretten, forekommer mig ikke at være klart. Det Gæste, jeg kunde finde rimeligt, var, om man paa Grund af den overordentlige Mængde af Sager, som derved vilde blive tilførte Kriminal- og Politiretten, maatte mene, at den ikke kunde anvende et saa stort Antal Dommere som hidtil til Politisagernes Paadømmelse, og at man da bestemte, at et ringere Antal Dommere var tilstrækkelig. Derimod forekommer det mig ikke at have været tilstrækkelig besejret, at man har villet ligesom begynde et Forsøg paa at indføre en anden Procesform i disse Sager, tilhøveladende som en Slags Overgang til Offentlighed og Mundtlighed, men som i Virkeligheden vistnok ikke vil faae Meget at betyde. Jeg frygter for, at det kun vil blive en Opgivelse af den tidligere Inkvistitionsprocesses Fordele uden den Binding, som jeg haaber vil komme ved det nye System. Jeg skal imidlertid ikke stærkt relevere dette, da ogsaa det, efter den Stilling, Sagen har faaet, navnlig ved hvad der er passeret ifjor her i Thinget, og ved den Bearbejdelse, Sagen fik, har vundet en Slags Anerkjendelse, at det maatte nu være saaledes, og jeg troer heller ikke, som jeg tidligere har udtalt, at det vil have særdeles Meget paa sig, den Forandring, som dette vil medføre. Jeg vil derfor, som sagt, tage Lovforslaget, som det er, naar